

Arrest

nr. 234 439 van 25 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERVILDE
Gulden Vlieslaan 28
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERVILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een proces-verbaal opgesteld wegens illegale grensoverschrijding.

1.2. Op diezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13septies).

1.3. Er wordt hem eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN KUST op 12.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

[…]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 dagen in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV nummer BG.55.FO.005020/2019 van de politiezone van SPN KUST). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV nummer BG.55.FO.005020/2019 van de politiezone van SPN KUST). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, en geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Er werd door de verwerende partij geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Verzoeker heeft ervoor geopteerd om een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij in de synthesesamenvatting uiteenzet als volgt:

“3.2. AANGAANDE DE GEGRONDHEID VAN HET BEROEP: EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING VAN ART. 1 TOT EN MET 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN EN ART. 149 GW;*
- *SCHENDING VAN ART. 6 §2 EVRM EN ART. 25/2 VAN HET KB VAN 8 OKTOBER 1981 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN ;*
- *SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL EN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht;*
- *SCHENDING VAN DE FORMELE EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING.*

Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat indien voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan de onderdaan van een derde land een inreisverbod kan worden opgelegd van maximum drie jaar samen met de beslissing tot verwijdering.

A contrario kan aldus worden gesteld dat indien er wel een termijn toegestaan is voor vrijwillig vertrek, een dergelijk inreisverbod niet kan worden opgelegd.

In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, welke zou zijn opgelegd aan verzoeker.

Er wordt gemotiveerd dat er een risico zou bestaan op onderduiken, waardoor verzoeker geen vrijwillig vertrek wordt toegestaan, omdat verzoeker zagezegd niet zou kunnen aantonen dat hij (1) nog maar sedert drie dagen op het Belgisch grondgebied verbleef en (2) dat hij geen bewijs zou leveren dat hij op hotel logeert.

Aan de hand van zijn treinticket van Brugge naar Zeebrugge van 10 december 2019 (stuk 7), dat hij ook in zijn bezit had bij de politiediensten, maakte verzoeker minstens aannemelijk dat zijn verklaring dat hij nog maar sedert drie dagen in België verbleef (d.i. van 9 december tot en met 12 december 2019) waarheidsgetrouw is.

Verzoeker heeft het Belgisch grondgebied betreden op 09 december 2019 komende van Rotterdam (Nederland).

Hij heeft de trein genomen in Rotterdam richting Brussel, om vervolgens richting Brugge en tot slot Zeebrugge te reizen.

In Rotterdam verbleef hij in een hostel ‘Stayokay’ tijdens de nacht van 08 op 09 december 2019 (...)
(stuk 4 en stuk 5).

In Brugge verbleef hij in hostel 'De Snuffel' tijdens de nacht van 09 op 10 december 2019 (...) (stuk 6).

Zodoende staat het met zekerheid vast dat verzoeker zich pas tussen 9 en 10 december 2019 begeven heeft naar het Belgisch grondgebied, én dat hij zich dus – zoals verklaard – nog maar drie dagen op het grondgebied bevond ten tijde van zijn arrestatie.

Dat hij niet zou meegewerkt hebben met de overheden door zich niet aan te melden bij de gemeente is bovendien onjuist.

In Brugge verbleef hij in hostel 'De Snuffel' (...) (stuk 6) op 09 december 2019 en in Zeebrugge verbleef hij in Hotel 'Monaco' (...) op 10 december 2019 en in Hotel 'Atlas' (...) op 11 december 2019 (stuk 8 en stuk 9).

Verzoeker beschikt nog over zijn treinticket van Brugge naar Zeebrugge op 10 december 2019 (stuk 7), alsook over zijn boekingsbevestigingen van de diverse hotels (stukken 6 en 8) Verzoeker had zelfs de sleutel van de hotelkamer 20 nog op zak tijdens zijn arrestatie op 12 december 2019 (zie foto stuk 9).

Gelet op zijn opeenvolgende verblijven in hotels en hostels was verzoeker vrijgesteld van de verplichting zich aan te melden bij de gemeente en wordt hij dus onterecht een miskennis van deze verplichting verweten.

Hij kon – in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing motiveert – dus wel degelijk aantonen dat hij op hotel verbleef.

Verwerende partij laat gelden dat de thans voorgelegde boekingsbevestigingen nooit werden voorgelegd aan de gemachtigde en dat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, maar Uw Raad zal er toch rekening mee willen houden dat het voorleggen van deze boekingsbevestigingen (1) de toegang tot de smartphone van verzoeker behoeft en (2) toegang tot internet om die boekingsbevestigingen op zijn smartphone te kunnen ophalen. Tijdens de arrestatie werd de smartphone van verzoeker in beslag genomen en hij ontving die maar terug wanneer hij gerepatriëerd werd. De vereiste toegang tot zijn smartphone werd verzoeker dan ook ontzegd, zodat hij in de onmogelijkheid was de thans voorgelegde boekingsbevestigingen eerder voor te leggen.

Oordelen dat er geen rekening met deze stukken kan gehouden worden getuigt van een ongelijkheid van wapens, waarbij verzoeker voor een voldongen feit gesteld wordt waar hij met de beste middelen van de wereld niets tegen kan beginnen.

Dat het aldus als volkomen disproportioneel voorkomt aan verzoeker thans een inreisverbod op te leggen van 3 jaar.

De enige overtreding die hij beging is dat hij zich langer op het grondgebied van de Schengenzone heeft begeven dan hem wettelijk toegestaan binnen een periode van 180 dagen, meer niet. Voorhouden dat hij daarmee aan illegale grensoverschrijding deed en daarmee in het bijzonder geacht wordt de openbare orde te schaden is uiterst disproportioneel.

Hij heeft bijgevolg geen beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en werkte vrijwillig mee aan zijn repatriëring. Dit wil echter niet zeggen dat hij het daarom eens is met het opgelegde inreisverbod van drie jaar.

Er had verzoeker wél een vrijwillig vertrek dienen toegestaan te worden, zodat geen inreisverbod diende te worden opgelegd, omdat er géén risico op onderduiken voorhanden was.

Bovendien zet de wet duidelijk uiteen dat een dergelijk inreisverbod KAN opgelegd worden en niet dat dit MOET opgelegd worden. Het inreisverbod is immers voorwaardelijk: "indien..."

Verwerende partij zet uiteen dat de kritiek van verzoeker geen betrekking zou hebben op de in casu bestreden beslissing, doch wel op het bevel om het grondgebied te verlaten, maar verzoeker kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing het motief van het risico op onderduiken gebruikt. Één en ander heeft dus wel degelijk betrekking op elkaar. Via de drietrapsredenering die verzoeker hierboven uitwerkt heeft deze kritiek dus wel degelijk betrekking op de bestreden beslissing.

Is er geen risico op onderduiken, dan dient er wel een termijn voor vrijwillig vertrek te worden verleend en volgt er dus geen – volgens verweerder – automatisch inreisverbod.

Als verweerder de bestreden beslissing wenst te motiveren op basis van het risico op onderduiken, heeft verzoeker het recht om die motivering te betwisten als betrekking hebbend op de bestreden beslissing.

Dat deze beslissing bovendien volledige WILLEKEURIG werd genomen en allerminst uiteenzet WAAROM voor een termijn van 3 jaar werd gekozen en wat daarvan de verantwoording is, des te meer de beperkte verantwoording incorrect is.

Verwerende partij dient aldus rekening te houden met de specifieke omstandigheden en alle gegevens in het dossier voor het bepalen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd/termijn ervan.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden.

Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de individuele omstandigheden van het dossier niet heeft vermeld, noch dat de bestreden beslissing de verantwoording van het inreisverbod noch de verantwoording voor de opgelegde termijn dewelke verweerster "proportioneel" acht, op de juiste, correcte gegevens van het administratief dossier steunt.

De motivering vertrekt zelfs van verkeerde premisses, alsof verzoeker niet kan aantonen dat hij nog maar drie dagen op het Belgisch grondgebied verblijf en dat hij niet kan aantonen op hotel te verblijven.

De enige overtreding die hij beging is dat hij zich langer op het grondgebied van de Schengenzone heeft begeven dan hem wettelijk toegestaan binnen een periode van 180 dagen, meer niet. Voorhouden dat hij daarmee aan illegale grensoverschrijding deed en daarmee in het bijzonder geacht wordt de openbare orde te schaden is uiterst disproportioneel.

Bovendien wordt er niet gemotiveerd waarom dit inreisverbod ook meteen de voorziene maximum van drie jaar hoeft te bedragen, terwijl verzoeker enkel en alleen te lang op het grondgebied heeft verbleven, maar zich voor het overige voorbeeldig heeft gedragen en zich alleszins aan geen enkel ander misdrijf schuldig heeft gemaakt.

Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing.

Het beperkt immers niet enkel de toegang tot ons grondgebied, maar ook tot dat van alle Schengenstaten, tenzij men beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar een andere Schengenstaat te begeven (in casu niet het geval).

Er mag aldus verwacht worden van verwerende partij, gelet op de grote impact van de beslissing, dat zij uiterst nauwkeurig tewerk gaat en hierbij een afweging maakt tussen de door haar vermelde maatschappelijke belangen enerzijds en de private belangen van verzoeker anderzijds.

Dat verzoeker aldus te allen tijde zou moeten kunnen terugkeren naar België, minstens zich in de overige landen van de Schengenzone zou moeten kunnen begeven.

Gelet op de discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van het inreisverbod en de termijn, dient inderdaad beschreven te worden op welke specifieke eigenheden en correcte gegevens van het dossier men zich steunt om een termijn van drie jaar (en bijvoorbeeld niet op 1 dag) op te leggen.

Daarbij gelaten het feit dat verweerster zich niet op de correcte gegevens heeft gesteund om het inreisverbod op te leggen, alsook te oordelen dat een termijn van drie jaar proportioneel zou zijn, werd tevens op geen enkele manier rekening gehouden met specifieke omstandigheden.

De bestreden beslissing is omwille van alle bovenstaande redenen dan ook niet naar recht verantwoord."

3.2.1. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de feitelijke vaststellingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen betwist. Hij voert aan dat indien hij naar behoren was gehoord

door de politie, hij had kunnen aantonen dat hij op hotel verbleef in Brugge en dat hij nog maar sinds drie dagen in België aanwezig was. Verzoeker meent dan ook dat het motief met betrekking tot het risico op onderduiken en dat hij zijn verblijf niet zou hebben trachten te regulariseren, feitelijk onjuist is. Verzoeker was immers in het bezit van geldige verblijfsdocumenten en verbleef op hotel. Hij diende zich dan ook helemaal niet aan te melden bij de gemeente overeenkomstig artikel 5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij de boekingsbevestiging kan aantonen via zijn *smartphone*. Deze *smartphone* werd hem evenwel door de politie afgenomen en de toegang tot die *smartphone* werd hem dan ook ontnomen.

3.2.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, waarnaar in de beslissing ook wordt verwezen. Deze bepaling luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “*maximum*” drie jaar op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

De grondslag van het thans bestreden inreisverbod ligt *in casu* in het artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, met name de vaststelling dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Waar verzoeker in het middel elementen aanvoert die gericht zijn tegen de vaststelling van het risico op onderduiken, merkt de Raad op dat de motieven aan de hand waarvan het risico op onderduiken werd vastgesteld in toepassing van artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, de motieven zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft dit bevel echter niet aangevochten. De grieven die verzoeker aldus aanvoert ten aanzien van de (sub)beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, zijn aldus niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en zijn bijgevolg niet dienstig.

3.2.3. Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat de termijn van het inreisverbod van drie jaar disproportioneel is, merkt de Raad op dat de duur van het inreisverbod steunt op de volgende motieven:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor illegale grensoverschrijding. (PV nummer BG.55.FO.005020/2019 van de politiezone van SPN KUST). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, en geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. De overheid maakt daarbij een afweging van alle elementen die aanleiding kunnen geven tot een minder lange, dan wel tot een langere duur van het inreisverbod.

In casu betwist verzoeker echter dat hij illegaal op het grondgebied zou hebben verbleven. Hij verwijst daartoe naar de stukken bij het verzoekschrift, met name een hotelreservatie in Amsterdam op 8 december 2019, een hotelreservatie te Brugge op 9 december 2019 en een treinticket van 10 december 2019 van Brugge naar Zeebrugge. Verzoeker voert aan dat hem door de politie niet de kans werd gegeven deze bewijsstukken voor te brengen.

De verwerende partij werpt tegen dat uit het administratief politieverslag blijkt dat verzoeker deze stukken niet heeft voorgelegd, zodat zij hier dan ook geen rekening mee kon houden.

De Raad merkt echter op dat geen administratief dossier werd neergelegd, zodat de inhoud van het politieverslag niet kan worden nagegaan. Verzoekers verklaringen, dat hij nog maar recent op het Schengengrondgebied verbleef, dienen dan ook te worden aangenomen. Als Albanees burger is verzoeker niet visumplichtig en uit de door de verwerende partij neergelegde stukken blijkt niet op welke wijze werd vastgesteld dat hij illegaal op het grondgebied verbleef. Het motief met betrekking tot het illegaal verblijf vervalt dan ook. Hierdoor vervalt eveneens de afweging die aanleiding heeft gegeven tot het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. Verzoeker maakt op dit punt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT